

บทที่ 1 : เด็กคนนี้เป็นใคร?

รัชสมัย เงินกวาน ปีที่เก้า

ด้ายถั ฅ เมืองจางอันฝั่งตะวันออกหมู่ที่สามถนนผิงคังฟาง ภายในโรงเรียนแห่งนี้

ชายหนุ่มภายใต้ชุดเรียบง่าย ยืนอยู่หน้าโต๊ะคิดเงิน พร้อมกับชายชราที่มีผมเผ้าและหนวดเคราสีขาว กำลังฝนหมึกให้เขาอย่างช้าๆ

ชายหนุ่มยกพู่กันขึ้นมา

จุ่มลงภาคหมึก

จรดพู่กันลง

สะบัดมันในม้วนเดียว

เมื่อปลายพู่กันยกขึ้น จ้าวจเงินก้าวถอยหลังไปสองก้าว ขณะมองดูตัวอักษรที่ปรากฏตรงหน้าด้วยความระมัดระวัง

บนกระดาษมีเพียงหนึ่งประโยค: "สวมรองเท้าใฝ่เคลื่อนไหวกล่องแคล่วกว่าอาซา, พิรุณกระหน่ำโยจะต้องกลัว "

อักษรที่เขียน สลับไปชั่วลิ้นไหลราวกับเมฆที่ล่องลอย มังกรกลานำยำเกรง

ในยุคสมัยดั่งที่นำกลัวและเต็มไปด้วยความยากลำบาก แต่ก็ยังมีบางคนที่ตั้งหน้าตั้งตาเฝ้ารอ

จ้าวเงิน วางพู่กันในมือของเขา พลงถอนหายใจเล็กน้อย

นี่ก็เป็นเวลาหนึ่งปีแล้ว ที่เขามาอาศัยอยู่ในยุคสมัย ดั่งถึง พร้อมกับ "ดัชนีทองคำ" ระบบที่มอบสิ่งต่างๆ มากมายสร้างอรรถประโยชน์ให้แก่เขา

เดิมที จ้าวเงิน กำลังวางแผนที่จะผจญภัยครั้งใหญ่ไปในโลกแห่งนี้

แต่ใครจะไปนึกว่า นับตั้งแต่เกิดมา ร่างกายนี้ก็มาพร้อมกับความเจ็บป่วยที่ซุกซ่อน

มันเป็นโรคหอบหืดที่เกิดขึ้นตามปกติธรรมดา ซึ่งจำเป็นจะต้องระวังร่างกาย แม้แต่จะหายใจปกติก็ยังถือเป็นปัญหา แล้วนับประสาอันใดกับการเดินทางไกล

ที่สำคัญกว่านั้น แม้ว่า จ้าวเงิน จะได้รับสิ่งต่างๆ จากระบบ แต่มันก็ไม่มีระบบที่ฟื้นฟูรักษา

สิ่งนี้ทำให้ จ้าวเงิน รู้สึกจนปัญญา

เขาได้แต่ส่ายหัว พร้อมกับที่แฉงค่าคุณสมบัติตัวของ จ้าวเงิน ได้ปรากฏขึ้น ในหัว

ผู้ควบคุม : จ้าวเงิน

อายุ : 16

ร่างกาย : อ่อนแอ (โรคทางเดินหายใจ, หอบหืด)

ทักษะ: การเขียนอักษร (เชี่ยวชาญลึกลับ), ศิลปะดนตรี (เชี่ยวชาญลึกลับ), การทำอาหาร (เชี่ยวชาญลึกลับ), การเพาะปลูก (เชี่ยวชาญลึกลับ), การผลิตสุรา (เชี่ยวชาญลึกลับ), การวาดภาพ (เชี่ยวชาญลึกลับ) ...

ช่องสัมภาระ: เมล็ดมะเขือเทศ 10 จิน, เมล็ดคพริก 10 จิน, เมล็ดมันฝรั่ง 10 จิน, ภาพแปลนกังหัน, ภาพแปลนคันไถราง, สตูดิโอการทำเค้กเนยสด...

แม้ว่าจะมีหลายสิ่งหลายอย่าง แต่ จ้าวเงิน ก็ไม่ได้ใช้ทำอะไรมากมาย

เพราะท้ายที่สุดร่างกายเขาก็ไม่เอื้ออำนวยให้เขาออกไปข้างนอกเป็นเวลานานๆ

ไม่ว่า จ้าวเงิน ไม่ต้องการไปหา ซุนซือเหมี่ยว หมออัจฉริยะผู้มีชื่อเสียงแห่งด้าลัง

แต่หมอที่เดินทางไปทั่วแผ่นดินได้ห้ส้เพื่อรักษาผู้คน จะไปหาเขาพบได้อย่างไร?

เนื่องจาก จ้าวเงิน ไม่สามารถตามหา ซุนซือเหมี่ยว ได้ จ้าวเงินจึงต้องทานยาเพื่อระงับอาการเจ็บป่วยภายในร่างกาย ตามเทียบยาที่หมอในเมืองฉางอันระบุ

ทุกวันเขาต้องอาศัยอยู่ในโรงเตี๊ยม เอาแต่ ซิดเขียน วาดภาพ ปลูกดอกไม้ ดัน ไม้ บริเวณสวนหลังเรือน บางครั้งก็เข้าไปที่ครัว เพื่อทำอาหารประทังชีวิตตัวเอง

เพื่อไม่ให้รู้สึกที่ชีวิตน่าเบื่อ

เพราะอารมณ์ที่แปรปรวน คือสาเหตุที่ทำให้โรคหอบหืดกำเริบได้เช่นกัน จ้าวเงิน จึงค่อยๆ พัฒนาอารมณ์ จนเขาเริ่มชอบต่อสิ่งต่างๆ

สำหรับ จ้าวเงิน เขามีความปรารถนาที่จะทำสิ่งต่างๆเพื่อ ด้าลัง

แต่ด้วยสภาพร่างกายเช่นนี้ แน่ใจว่าเป็นไปไม่ได้หากจะให้เขาไปเช่นฆ่าไล่สังหารศัตรู

ทว่าการสอบเข้าราชสำนักกลับเป็นเรื่องยากยิ่งกว่า

นับตั้งแต่ช่วงก่อตั้งราชวงศ์ถึงการสอบราชสำนักยังคงถูกผูกขาดโดยตระกูลขุนนางชั้นสูง และต้องมีหนังสือแนะนำสำหรับการเข้าสอบราชสำนัก ที่ต้องได้รับการเสนอชื่อในหนังสือแนะนำโดยขุนนางชั้นที่ห้าหรือขุนนางที่มีตำแหน่งสูงกว่าของราชสำนัก

บิดามารดาของ จ้าวเงิน ได้คว้นค้ายจาก ปัจจุบันมีเพียง ฝูป้อ ที่คอยอยู่เคียงข้างดูแลเขาแค่คนเดียว

แม้ว่าครอบครัวของเขาจะมีฐานะความเป็นอยู่ที่ดี แต่การจะได้รับหนังสือแนะนำจากขุนนางชั้นที่ 5 ขึ้นไป นับเป็นความฝันลมๆ แล้งๆ

จ้าวเงิน เข้าใจตรงจุดนี้ดี ดังนั้นเขาจึงออกจากบ้านเกิดของเขาที่เขตหลานเถียน และซื้อที่ดินผืนเล็ก ๆ ในย่านถนนผิงคังฟางของเมืองฉางอัน และเปิดโรงเตี๊ยม

ไม่เพียงแต่มันจะเป็นศูนย์รวมแห่งความเจริญรุ่งเรืองของอาณาจักรด้าถังเท่านั้น มันยังรวมไปถึงการมองหาเส้นทางดำรงชีวิตให้กับตนเองอีกด้วย

"ดี๊ ขอแสดงความยินดีกับผู้ควบคุม คะแนนการค้าขายมือ* 1 ทักษะการเขียนอักษรถึงขีดจำกัดและไม่สามารถอัปเกรดได้ คุณได้รับค่าประสบการณ์ 0 คะแนน..."

เมื่อได้ยินเสียงของระบบดังขึ้น ท่าทางการแสดงออกของ จ้าวเงิน ก็ดูเจี๊ยบสงบ

เขาไม่ได้ตำหนิระบบ ที่ไม่ได้ให้ทักษะการแพทย์รักษาตนเอง

เนื่องจากไม่สามารถผ่านประตูบานแรกในตอนนี้ได้ จึงไม่อาจก้าวสู่ประตูบานที่สอง

โชคดีที่ในปีนี้ จ้าวเงินได้เคลื่อนไหวก่อนออกแรงอย่างระมัดระวัง ทำให้อาการดีกว่าช่วงแรกๆ มากนัก

ทว่าสิ่งที่ทำให้ จ้าวเงิน ค่อนข้างสงสัยก็คือ โรคหอบหืด เพราะส่วนใหญ่มันจะมาจากการถ่ายทอดพันธุกรรม

จากคำบอกเล่าของข้ารับใช้เผ่า ผู้ป้อ ที่ดูแลเขาจนเติบโตได้บอกว่า

บิดามารดาของ จ้าวเงิน ไม่มีผู้ใดเป็นโรคหอบหืด

แล้วโรคหอบหืดนี้มาจากไหน?

จ้าวเงิน จึงไม่เข้าใจ และทำได้เพียงโทษตัวเองที่โชคร้ายดวงชวย

ผู้ป้อ ที่อยู่ข้างๆ เขาได้ช่วยนำอักษรที่หมึกแห้งแล้วไปแขวนไว้บนผนัง ระหว่างที่สีหน้าของเขาเปี่ยมไปด้วยความสุข

ความสามารถในการเขียนอักษรของนายน้อยนั้นยอดเยี่ยมมาก เชื่อว่าในอนาคตเขาต้องโดดเด่นอย่างแน่นอน

“นี่ใกล้จะยามเที่ยงแล้ว ท่านอยากกินอะไร” ผู้ป้อถามด้วยรอยยิ้ม

"หมูตุ๋น อย่าลืมใส่สุราลงในหม้อ คัมไว้สักพักเพื่อกำจัดกลิ่นของเนื้อหมู ... "

"คุณชาย ท่านหมอบอกว่าท่านควรกินอาหารเบา ๆ แต่เนื้อนี่..." ผู้ป้อ มองไปยัง จ้าวเงิน ด้วยความวิตกกังวล

ร่างกายของ จ้าวเงิน เจ็บป่วย ทางที่ดีที่สุดคือหลีกเลี่ยงการกินของที่มีไขมันจำนวนมาก

ลุงผู้ คอยดูแลจ้าวเงินมาตั้งแต่เล็กจนโต เขาย่อมห่วงใยจ้าวเงินอย่างแท้จริง

ดังนั้นเป็นธรรมดาที่เขาจะกังวลเรื่องสุขภาพร่างกายของ จ้าวเงิน

"ลุงผู้ ข้าขอแค่ครั้งเดียว ..." จ้าวเงิน กล่าวด้วยรอยยิ้ม

"เฮ้อ" ผู้ป้อ ถอนหายใจแล้วหันกลับไปทางครัวด้านหลัง

...

นอกโรงเตี๊ยมปรากฏร่างสองร่าง

เมื่อพวกเขาสองคนมองเห็นป้าย "โรงเตี๊ยมหวังโย่ว" เบื้องหน้า ก็ไม่สามารถละสายตาไปจากมันได้

ทันใดนั้นชายวัยกลางคน คนหนึ่งในชุดผ้าไหมก็เอ่ยว่า "ที่ปรึกษา คิดว่าอักษรนี้เป็นอย่างไร? "

“เป็นอักษรที่วิเศษมาก! แม้แต่เงินก็ยังมิอาจเทียบเคียงได้!” จางซุนอู๋จี้ที่อยู่ข้างๆ สายหัว ไบหน้าของเขาขมขึ้นเต็มไปด้วยความประหลาดใจ

ในฐานะที่เป็นอักษรมหาเสนาบดีที่ปรึกษา แห่งดั่งจางซุนอู๋ได้ช่วยเหลือจักรพรรดิหลี่ซือหมินในการบริหารปกครองและเขาได้เห็นป้ายอักษรมากกว่าหลายหมื่นชุด

แต่ไม่ว่าจะเป็นปราชญ์บัณฑิต หรือขุนนางใหญ่ ก็ไม่มีใครมีความสามารถในการเขียนอักษรเช่นนี้ได้

อักษรบนแผ่นป้ายที่เสมือนมังกรหินทะยาน แม้กระทั่ง หลี่ซือหมิน ก็มีเคยเห็นที่ใดมาก่อน

ยามนี้เขาเกิดอาการหุนหันพลันแล่นและต้องการที่จะถอดป้ายนี้ แล้วนำกลับไปให้พระราชวังเพื่อคัดลอกเก็บเอาไว้

นี่เป็นประสบการณ์ครั้งแรกนับตั้งแต่ออกจากวัง ที่ได้เห็นลายลักษณ์อักษรที่ยอดเยี่ยมเช่นนี้

ทำให้ หลี่ซือหมิน ออมาได้ที่จะเริ่มสงสัยเกี่ยวกับตัวคนเจ้าของลายมือผู้ที่เขียนอักษรเหล่านี้ขึ้นมา

"ไปกับเรา ตามหาบัณฑิตผู้นี้!" หลี่ซือหมิน กล่าว

ในความคิดของหลี่ซือหมิน เชื่อว่าในวังจะต้องมีบัณฑิตที่เก่งกาจ

มีฉะนั้น ขอมเป็นไปไม่ได้ที่จะมีลายมือเช่นนี้

จางซุนอู๋เปิดประตู และปล่อยให้หลี่ซือหมินเดินนำเข้าไปก่อน

เมื่อเข้ามาภายในวังก็กลับมีพบเจอผู้ใด

มีเพียง โตะ ไม้สามถึงสี่ตัวและม้านั่งเพียงไม่กี่ตัว แม้ว่าที่นี่จะมีขนาดเล็ก แต่ก็มีความเป็นระเบียบเรียบร้อยและสะอาดสะอ้าน

บนผนังมีป้ายอักษรและภาพวาดใส่กรอบหลายชิ้นแขวนอยู่ แต่ละชิ้นงานล้วนมีความอัศจรรย์เกินบรรยาย

บนป้ายไม้ที่แขวนอยู่เหนือ โตะคิดเงิน มีลายมือเดียวกับป้ายชื่อร้านที่แขวนอยู่ด้านนอก

"ลองเข้าไปด้านใน! "หลี่ซือหมินกล่าวขึ้น ยามนี้เขาเบิกใจเชื่อแล้วว่า บัณฑิต จะต้องอยู่ในโรงเตี๊ยมแห่งนี้

พวกเขาทั้งสองยังคงเดินหน้าต่อไป กระทั่งเดินไปถึงลานสนามด้านหลัง โรงเตี๊ยม ก่อนจะเห็นหนุ่มน้อยวัยเยาว์แต่งตัวธรรมดากำลังก้มหน้าเซยชม ต้นไม้ดอกไม้ภายในสวน

ดูเหมือนว่าเขาจะไม่ทันได้สังเกต การมาถึงของทั้งสองคน

หลี่ซือหมินเหลือบมอง ขณะที่รู้สึกผู้ชายหนุ่มตรงหน้าคูก่อนข้างคุ้นเคย ทำให้เขาอยากจะเข้าไปมองใกล้ ๆ ระหว่างนั้นความอยากรู้อยากเห็นก็ปรากฏบนใบหน้าที่เรียบเฉยของเขา: "เด็กคนนี้เป็นผู้ใด? "

จางซุนอู๋จี้ก้าวไปข้างหน้าสองก้าว ก่อนที่เขาจะเดิน ไปถึงคัว จ้าวเงิน เขาเขาก็หยุดชะงัก

ทันใดนั้นสีหน้าเขาก็เต็มไปด้วยความตกใจ พลังขี้ตาด้วยความไม่อยากจะเชื่อ

เด็กคนนี้ หมายความว่าอย่างไร...

เหตุใดเขาถึงดูคล้ายกับองค์จักรพรรดิครั้นที่ยังทรงพระเยาว์?

หัวใจจางซุนอู๋เจี๊เค้นรัว

หากจะมีความแตกต่าง ก็มีตรงที่เด็กหนุ่มคนนี้นั่งสงบสยบความเคลื่อนไหว ส่วนองค์จักรพรรดิในตอนนั้น คุดมในศึก

'เทพเซียนช่วยด้วย! ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ข้าไม่เห็นจะเคยได้ยินว่าฝ่ายทงจะมีสตรีนางอื่นมาก่อน!' จางซุนอู๋เจี๊ เหลือบมองหลี่ซือหมินอย่างระมัดระวัง พลังครุ่นคิดอยู่ในหัว